

Arrest

nr. 284 831 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoeker op 1 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 29 december 2022 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 12 januari 2023 stemmen de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, § 5, van de Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder treft op 24 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze bijlage is de thans bestreden akte, die als volgt luidt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: I(...)

voornaam: P(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer I(...) P(...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 20.11.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 20.11.2022.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 01.10.2022.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 22.12.2022. Hij verklaarde sinds twee jaar verloofd te zijn met N(...) E(...), ongeveer 21 of 22 jaar oud en met de Burundese nationaliteit. De verloofde van betrokkene woon momenteel in Bujumbura, Burundi. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben en stelde verder ook geen familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat wonen. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, zijn paspoort is hij onderweg verloren, hij heeft nog een identiteitskaart maar liet deze achter in het opvangcentrum. Betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 25.09.2022 verlaten heeft. Hij reisde per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië. Hij kwam toe in Servië op 26.09.2022 en reisde nog dezelfde dag te voet via Bosnië (twee dagen) naar Kroatië. Hij verbleef er tot december 2022 en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene wachtte het antwoord op dit verzoek niet af maar reisde verder via Slovenië, Italië en Zwitserland naar België waar hij op 20.12.2022 toekwam. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer verlaten te hebben sinds zijn binnenkomst in Kroatië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Hij antwoordde dat hij naar België kwam omdat zijn broer hem dit aanraadde. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er werd vervolgd door de politie, hij werd bedreigd en zijn geld werd afgenomen. Verder werd hij er ook racistisch behandeld.

Op 29.12.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties. Zij stemden op 12.01.2023 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Op 18.01.2023 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Kroatië. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 12.01.2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De advocaat van betrokkene haalt verschillende rapporten van NGO's en ook een reportage van VRT aan om aan te tonen dat de situatie voor verzoekers aan de Kroatische grenzen erg schrijnend is. Ze krijgen er volgens de advocaat systematisch te maken met pushbacks die erg gewelddadig kunnen verlopen. In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (“Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply”, pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in

strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlements lid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugnijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn broer hem dit aanraade. Hij wilde in Kroatië een verzoek indienen maar door de slechte behandeling besloot hij niet te blijven. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er door de politie werd vervolgd, bedreigd, bestolen en gechanteed. Ook middels zijn advocaat benadrukte betrokkene nogmaals dat hij door de politie slecht werd behandeld. We benadrukken dat we enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van betrokkene, hij bracht geen concrete bewijzen aan die zijn verklaringen ondersteunen. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië racistisch werd behandeld en toegesproken. Ook de advocaat van betrokkene haalt aan dat er in Kroatië veel sprake is van discriminatie ten opzicht van vreemdelingen, ook nadat ze eventueel erkend zijn en deel gaan uitmaken van de Kroatische samenleving. Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie

dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

De advocaat van betrokkene stelde dat de beschermingsgraad in Kroatië erg laag is. Hiermee implicerend dat het voor betrokkene erg moeilijk zou kunnen zijn een statuut te verkrijgen in Kroatië. We benadrukken dat Kroatië verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

De advocaat van betrokkene stelde dat verzoekers die worden overgedragen aan Kroatië in het kader van een Dublinprocedure problemen kunnen ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure. Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 52) We merken verder op dat wij samen met het terugnameverzoek individuele garanties vroegen aan de Kroatische autoriteiten dat betrokkene toegang zou krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de Kroatische opvangstructuren. Zij bevestigden deze garanties in hun akkoord van 12.01.2023.

Middels zijn advocaat haalt betrokkene aan dat hij in Kroatië een week in een opvangcentrum verbleef en er ook twee weken op straat doorbracht. Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. (AIDA p. 83). De advocaat van betrokkene stelde dat er tijdens de Covid-pandemie weinig activiteiten werden georganiseerd in de Kroatische opvangcentra. Dat er een beperking bestaat in samenkomsten en gemeenschappelijke activiteiten tijdens een ongeziene wereldwijde pandemie kan ons inziens bezwaarlijk worden gezien als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene stelde dat rechtsbijstand voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië niet door de staat wordt voorzien maar door NGO's. Het rapport stelt dat er door de staat gefinancierde rechtsbijstand wordt voorzien. De Kroatische instanties hebben steeds via openbare aanbesteding een organisatie gezocht die deze taak op zich kan nemen. Voor de periode van september 2021 tot eind 2022 was het 'Croatian Law Centre' (CLC). (AIDA p. 45) We wijzen in dit verband naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat verzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Betrokkene of zijn advocaat tonen verder niet aan dat de Kroatische autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, verzoekers vanaf het begin van de procedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken.

Middels zijn advocaat haalt betrokkene aan dat de screening van kwetsbare groepen in Kroatië ontoereikend is. Het rapport stelt dat het screening en herkennen van verzoekers uit kwetsbare groepen en continue proces dat wordt uitgevoerd door speciaal hiervoor getrainde instanties zoals politie, personeel van de migratiediensten e.a. Onder kwetsbare groepen wordt verstaan: kinderen, niet

begeleide minderjarigen, senioren, zieke of invalide personen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, personen met mentale aandoeningen, slachtoffers van mensenhandel en slachtoffers van marteling, seksueel geweld en fysiek of psychologisch geweld. (AIDA p. 59). Betrokkene brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat hij deel uitmaakt van een van bovenstaande groepen. Bijgevolg is bovenstaande niet van toepassing op de situatie van betrokkene.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (AIDA p. 26) We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene is er geen sprake van een (poging tot) push-back.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gericht anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Middels zijn advocaat stelde betrokkene dat medische en psychologische zorgen in Kroatië te weinig toegankelijk zijn onder andere door de taalbarrière. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van

Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4) .

(...)"

1.6. Op 24 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de rechtspleging

In zoverre verzoeker de toepassing vraagt van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) teneinde zijn beroep te laten behandelen door de verenigde kamers, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) – met verwijzing naar dit wetsartikel – niet te moeten ingaan op dit verzoek. De eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad kan de verwijzing van een zaak naar de verenigde kamers bevelen indien hij oordeelt dat het met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling noodzakelijk is dat een zaak door de verenigde kamers wordt behandeld. De eerste voorzitter is hiertoe gehouden indien een van de kamers die van deze betwistingen kennis nemen na beraadslaging om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt en hij de zaak niet verwijst naar de algemene vergadering of indien de beide partijen dit verzoeken. Geen van deze situaties doet zich *in casu* voor. Verzoeker acht de verwijzing naar de verenigde kamers nodig "*[g]elet op het verschil van rechtspraken tussen verschillende kamers van Uw Raad betreffende de algemene situatie in Kroatië, het risico van push-backs, het bestaan van individuele garanties*", doch laat na deze elementen *in concreto* te duiden.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde, met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid, is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt”*, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, § 2, 16, 17 en 18, § 1, van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker zet inzake de schending van voormelde bepalingen en beginselen het volgende uiteen:

A. IN RECHTE

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “(...)”;

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken c-411/10 en C493/10).

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Artikel 17.1 van de Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat:

“(...)”.

Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat:

“(...)”.

B. IN CASU

Eerste onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

In de bestreden beslissing, verwijst de verwerende partij naar het feit dat de eiser verklaarde:

(...)

Dat zijn verklaringen niet afdoend concreet zouden zijn is bovendien niet relevant, gezien het formulier ingevuld bij de DVZ in het kader van de Dublin-procedure geen opportuniteit geeft om concrete en omstandige verklaringen af te leggen in verband met de aangehaalde problemen.

De eiser werd met elkaar geslaagd, uitgerust door de politie en zijn geld (ongeveer 600 euro's) werd gestolen door een politieagent.

Hij sliep nadien in de straat of in trainstations, waar hij ook door politieagenten werd lastiggevallen.

Deze feiten vormen behandelingen die in strijd zijn met het artikel 3 EVRM. Ze zijn reeds onderlopen.

De verwerende partij gaat bovendien echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om een klacht in te dienen tegen de politiediensten van een onbekend land. Zijn telefoon werd gestolen, om de bewijzen van deze mishandelingen te vernietigen. Verzoeker sprak de taal niet en verbleef niet. De verklaringen van de verzoeker komen helaas volledig overeen met de beschikbare informatie (zie infra).

Echter wees de raadvrouw van verzoeker de verwerende partij op een videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. In deze beelden kan men duidelijk zien, zonder enige twijfel of ruimte voor interpretatie, hoe migranten in elkaar geslagen worden. Verzoeker vraagt zich dan ook af welke “objectieve bewijsstukken” de verweerder dan wél zou accepteren? Haar inziens, is beeldmateriaal immers het beste bewijs, aangezien de Kroatische politie uiteraard geen attest zal opstellen waarin zij bevestigen dat zij migranten op onmenselijke wijze behandelen.

Verzoekende partij wenst bovendien verwijzen naar objectieve informatie over de situatie in Kroatië die aanwijzen dat er mishandelingen zijn van asielzoekers.

Volgens het verslag AIDA - Kroatië (bijgewerkt tot april 2022, p. 24 e.v.) veroordelen vele mensenrechtenactoren en -organisaties het politiegeweld tegen migranten aan de Kroatische grens. Volgens AYS en BVMN werden in 2021 meer dan 2.800 mensen het slachtoffer van illegale uitzettingen en politiegeweld, waaronder kwetsbare mensen, vrouwen, begeleide en niet-begeleide kinderen. Het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) heeft in december 2021 een verslag gepubliceerd over zijn bezoek aan Kroatië in augustus 2020. In dit verslag, dat ook is opgenomen in het AIDA-verslag (pp. 27-29), rapporteert het CPT over politiegeweld en mishandeling van migranten door Kroatische politieagenten. Het CPT wijst erop dat "les mauvais traitements allégués consistaient en des gifles, des coups de pied, des coups de matraque ou des coups assénés avec d'autres objets contondants (par exemple, des crosses ou des canons d'armes à feu, des bâtons ou des branches d'arbre). Ils avaient été infligés intentionnellement soit au moment de l'« interception » et de la privation de liberté de fait à l'intérieur du territoire croate (à savoir de quelques kilomètres à une cinquantaine de kilomètres ou plus de la frontière), soit au moment de leur renvoi au-delà de la frontière en Bosnie-Herzégovine. Dans un grand nombre de cas, les personnes interrogées présentaient des lésions corporelles récentes que les deux médecins légistes de la délégation ont estimé compatibles avec leurs allégations, selon lesquelles elles avaient été maltraitées par des policiers croates (par exemple, il est fait référence à des hématomes caractéristiques dans le dos suivant deux lignes parallèles entre elles, totalement compatibles avec des coups de matraque ou de bâton".

Het rapport vervolgt met getuigenissen van migranten die onmenselijk en vernederend zijn behandeld door Kroatische politieagenten: " Certains ont été contraints de marcher pieds nus à travers la forêt jusqu'à la frontière et jetés dans la rivière Korana qui sépare la Croatie de la Bosnie-Herzégovine, alors que leurs mains étaient toujours entravées par des menottes en plastique. D'autres ont également affirmé avoir été renvoyés en Bosnie-Herzégovine en sous-vêtements et, dans certains cas, entièrement nus. Un certain nombre de personnes ont également déclaré qu'après avoir été arrêtées, et alors qu'elles gisaient au sol, certains policiers croates avaient tiré et déchargé leur arme à côté d'elles ".

Na de publicatie van dit rapport verklaarde Amnesty International dat " les faits de violence et les abus répertoriés dans ce rapport relèvent de pratiques systématiques et délibérées conçues pour punir les personnes qui essaient de franchir la frontière. Ils peuvent s'apparenter à des actes de torture et d'autres traitements cruels, inhumains ou dégradants de la part des autorités croates ".

In 2019 bevestigde de Kroatische president zelf op de Zwitserse televisie dat grenspolitie geweld gebruikt en dat " est évident qu'il y a un peu de violence lorsque des personnes sont expulsées."

In februari 2021 meldde de Deense Vluchtelingenraad dat twee vrouwen seksueel waren misbruikt, gedwongen zich uit te kleden en bedreigd met verkrachting door Kroatische politieagenten. Hoewel het Ministerie van Binnenlandse Zaken de beschuldigingen ontkende, verklaarde de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa dat "deze herhaalde beschuldigingen een diepgewortelde praktijk van collectieve uitzettingen en slechte behandeling van migranten aan het licht brengen". Meer recentelijk, in september 2022, riep de Zwitserse Organisatie voor Vluchtelingen hulp (OSAR) Zwitserland op de overdrachten naar Kroatië en Bulgarije stop te zetten⁹. De organisatie uitte namelijk haar bezorgdheid over het systematische gebruik van geweld tegen migranten, dat door de autoriteiten wordt getolereerd.

a) Pushbacks

Recent maakte VRT een podcast- en videoreportage die de schrijnende, mensonterende en gewelddadige omstandigheden aan de Kroatische grenzen aan het licht brengt. Samenvattend stellen de VRT-journalisten Mieke Strynckx, Bjorn Van Keer en Majd Khalifeh:

"Kroatië pakt systematisch migranten en vluchtelingen op die de landsgrenzen zijn overgestoken en zet hen terug de grens over. Dat gebeurt zonder dat ze de kans krijgen om asiel aan te vragen, en dat is in strijd met het internationaal recht. Vaak gaat dat bovendien gepaard met flink wat geweld."

De VRT-reportage maakt duidelijk, aan de hand van talrijke getuigenissen van migranten en ngopersoneel, dat Kroatië zich inderdaad schuldig maakt aan illegale push-backs. Migrant die gevonden worden op het Kroatische grondgebied, worden stevast teruggebracht naar Bosnië Herzegovina, zelfs indien zij duidelijk maken een verzoek voor internationale bescherming te willen indienen.

"We mogen mee met de teams van de Danish Refugee Council naar het grensgebied. In het dorp Velika Kladusa, pal op de grens, vinden we op een heuvel in het bos een kampje met 40 mannen uit Bangladesh. Ze hebben zelf tenten gebouwd met plastic zeilen en takken uit het bos. Ze koken op vuurtjes die ze aansteken met pepschuim.

Elk van de mannen heeft al talloze keren proberen over te steken. Telkens pakt de Kroatische politie hen op, neemt al hun bezittingen af, en zet hen weer de grens over. De laatste keer werden ze vastgehouden, vertellen ze, ze moesten op de grond liggen en zwijgen, als ze een kik gaven werden ze hard op het hoofd gestampt en geslagen .

Eén man toont foto's: zijn rug is bont en blauw geslagen, zijn oor bloedt. Nog een andere heeft een gekloven lip en een hondenbeet in zijn schouder.

(...)

Hij vroeg asiel aan, zei dat hij een vluchteling was en geen migrant, maar toen vroeg de politie bewijzen. "Jullie hebben mijn originele documenten al een vorige keer afgepakt", zei Mohammed. "Hoe moet ik dan bewijzen wie ik ben?" Hij vroeg een advocaat, maar werd in de plaats daarvan de grens overgezet naar Bosnië.

(...)

We ontmoeten ook Mina, een jonge Afghaanse vrouw van 19. Samen met haar man is ze net teruggedreven door de Kroatische politie, ook zij zijn alles kwijt. Vier maanden geleden hadden ze een erg traumatische ervaring. Ze was toen 15 weken zwanger. Ze werd zo hard geslagen door Kroatische agenten, zegt ze, dat ze bloed en vocht begon te verliezen. Uiteindelijk raakte ze de baby kwijt , vertelt ze."

Hoewel de journalisten zich voornamelijk baseren op getuigenissen, dient te worden vastgesteld dat hun verhalen opvallend gelijklopend zijn:

"Of wat de migranten vertellen tot in alle details klopt, kunnen we onmogelijk verifiëren. Maar de verhalen zijn opvallend gelijklopend, en wijd verspreid. Iedereen die we tegenkomen heeft wel al eens iets dergelijks meegemaakt."

Volgens de directeur van Danish Refugee Council in Bosnië:

"Nicola Bay is directeur Bosnië bij de hulporganisatie Danish Refugee Council. Zijn teams verzamelden dit jaar al zeker 1.200 getuigenissen over illegale pushbacks . Vorige zomer - toevallig of niet in volle coronacrisis, toen de wereld met de pandemie bezig was - waren het er zelfs nog een pak meer, tot 1.500 of zelfs 2.000 per maand "

Zowel de Kroatische als de Europese ombudsdienst trokken reeds aan de alarmbel:

"Ook de Kroatische ombudsdienst sloeg al alarm, en vraagt een ernstig onderzoek van de Kroatische regering. In het rapport van de ombudsvrouw staat een brief afgedrukt van een politiemann die vertelt hoe hij door zijn oversten verplicht wordt migranten terug te drijven, hij getuigt ook dat daar vaak geweld bij komt kijken. Ook de Europese ombudsdienst onderzoekt de zaak. Verschillende mensenrechtenorganisaties, onder wie de VN, hebben de pushbacks en het geweld al herhaaldelijk veroordeeld . Intussen loopt er ook een zaak voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg."

InfoMigrants verzamelde gelijkaardige getuigenissen, en kaart het geweld en de pesterijen van de Kroatische politie aan:

"Pushbacks practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'.

According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia."

ECRE kaart deze zorgwekkende praktijk uitgebreid aan in haar meest recente landenrapport:

"The section below provides an overview of reports and sources of border practices carried out by national authorities in 2020 based on information provided by testimonies, NGOs, human rights bodies, UN bodies, media and other relevant actors in the asylum field. They confirm that over 18,400 persons have been refused access to the territory, while some of them were also denied access to the asylum procedure, including vulnerable groups such as children. This refers to 16,425 push backs from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) according to DRC, and 1,975 push backs from Croatia to Serbia according to UNHCR Serbia. These incidents also raise serious concerns over the level of violence and the use of force by national law enforcement authorities."

Amnesty International rapporteert eveneens dat verzoekers om internationale bescherming de toegang tot de asielpcedure ontzegd wordt:

"Many asylum-seekers entering the country irregularly continued to be denied access to asylum. Aid organizations documented over 15,000 cases of pushbacks and collective expulsions, frequently accompanied by violence and abuse. In May, in one of the most serious incidents, 16 migrants reported being handcuffed and restrained, tied to a tree, and then severely beaten and tortured by police in black uniforms and balaclavas. Several men suffered serious injuries and trauma. The UN refugee agency, UNHCR, and the Special Rapporteurs on the human rights of migrants and on torture urged Croatia to immediately investigate the reports, while the European Commission announced a monitoring mission to look into Croatia's border activities. In August, the Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture conducted a rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of migrants and asylum-seekers by the Croatian police. The report was not published by the end of the year.

Het probleem is ook op heden nog aan de orde:

"What we fear the most is another escalation of pushbacks. A lot will depend on EU migration policies, which are not going in the right direction, and we see proposals to legalise internal pushbacks," Sara Kekuš of the Centre for Peace Studies (CMS) told N1 television on Sunday.

She said the "intensity of violence at the Croatian border has decreased, but we still see illegal deportations," adding that 2,600 cases of illegal deportation were recorded in the first eight months of 2022.

"Unfortunately, we see that the concrete practices at the border have not changed," Kekuš said, but added that this was not "unique to Croatia."

In separate comments, Prime Minister Andrej Plenković said in an interview for the German magazine Focus, carried on the government's website, that there would be no violent pushbacks against migrants.

"We train our police in accordance with national and European legislation, and we have looked into all incidents that were not in line with that."

He said Croatia has 6,000 police officials deployed along its 1,300-km border with Bosnia, Serbia, and Montenegro.

Western media reports published in the autumn of 2021 alleged that Croatia's border police and men in balaclavas had subjected asylum seekers and migrants to mistreatment, including beating, detention, and confiscation of property."

Hoewel de Kroatische autoriteiten halsstarrig ontkennen dat er sprake is van een systematisch probleem, blijkt het tegendeel uit de beschikbare informatie:

"Migrants are being arbitrarily detained and tortured and then forced back across Europe's borders – these are allegations contained in a new report from the Dutch investigative journalism network Lighthouse Reports.

The network has collaborated with several big European media houses and broadcasters, including France's Le Monde newspaper, Germany's news magazine Der Spiegel, German state broadcaster ARD, Swiss Radio and Television SRF, Sky News, and Radio Free Europe, and published their report on December 8.

European governments have repeatedly denied allegations of forcing migrants back across their borders, its border, yet a series of exposés from Lighthouse and their partners purport to show that illegal pushbacks at Europe's borders have and are "continuing regardless" to take place.

(...)

"The full extent of the human cost and the damage to the rule of law that this campaign inflicts is still being uncovered," states a press release from Lighthouse Reports.

However, they claim to have already gathered "hundreds of witnesses [who] have testified to the existence of 'black sites' --clandestine detention centers – where refugees and migrants are denied the right to seek asylum and held prior to being forced back."

The allegations center around the actions of security forces in Bulgaria, Hungary and Croatia. Here, Lighthouse Reports says that authorities there are "using secret facilities to systematically detain people seeking refuge before illegally deporting them, in what has been denounced as a clear violation of international law."

The report depicts a photo where migrants appear to be held in a kind of "derelict cage-like structure in Bulgaria, sometimes for days at a time." Other migrants are allegedly held for "hours in overcrowded and

dangerously hot vans in Croatia , and still others "held in containers and at an isolated petrol station in Hungary."

(...)

Although the EU has frequently expressed concern over the allegations of illegal treatment of people crossing borders to claim asylum, "this has not stopped it from providing money to the border authorities responsible," according to Lighthouse. "Bulgaria has received €320 million in recent years, Croatia €163 million and Hungary €144 million."

*Lighthouse investigators say they followed the EU money trail and claim they can "link EU funding directly to the secret detention and pushbacks we have documented." According to them, the Bulgarian border force renovated the police station at Sredets with €170,000 of EU funds in 2017."*¹⁹

Het Europees Comité tegen Foltering, ten slotte, rapporteerde eveneens dat het op systematische wijze mensenrechtenschending kon vaststellen, en dat het comité ook na de monitoring-periode geloofwaardige, gelijkaardige klachten bleef ontvangen:

"[...] The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tram- line" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law.

63. To these concerns must be added the fact that, in the period since the visit, the CPT has continued to receive credible allegations of severe ill-treatment of exactly the same nature as that established by its delegation during the visit. By way of example, on 16 October 2020, the Committee received very detailed allegations, supported by new photographic material, concerning the recent ill-treatment by Croatian police officers of a number of migrants who credibly claim to have been subjected, inter alia, to multiple baton blows. They also stated that they had been subject to verbal abuse and degrading treatment such as being forced to walk across the border into BiH in only their underwear. The delegation's forensic medical experts have provided the CPT with their expert analysis of some of that new photographic material and have concluded that, just as had been found during the visit, the injuries shown are compatible with the police ill-treatment alleged. That such practices should persist several months after the CPT's delegation shared its own findings with the Croatian authorities at the highest political levels is simply unconscionable.

64. The CPT's report also shows clearly that there are no effective accountability mechanisms in place to identify the perpetrators of alleged acts of ill-treatment . Further, there is still no independent police complaints body to undertake effective investigations into cases of alleged ill- treatment by law enforcement officials and tolerance of ill-treatment by senior officers. Further, the report highlights profound deficiencies in the thoroughness and independence of those investigations which have been carried out.

*It is also evident that there is currently no effective monitoring mechanism capable of examining push-back operations, as the work of the NPM has been hindered and there is not, and never has been, any "independent border monitoring mechanism".*²⁰

De verklaringen van de verzoeker komen aldus volledig overeen met de beschikbare informatie.

Hij werd in Kroatië op verschrikkelijke wijze mishandeld. Zodanig erg, dat hij er vandaag nog dagelijks de gevolgen van draagt.

Bestreden beslissing beweert dat de situatie van de eiser niet vergelijkbaar is, gezien hij zal terugkeren na een Dublin-overdracht. Dit betekent niet dat er geen spraak is van push back.

In een besluit van 13 april 2022 heeft de Raad van State van Nederland een besluit tot terugkeer naar Kroatië nietig verklaard omdat er ernstige aanwijzingen waren dat onderdanen die door Kroatië uit andere lidstaten waren overgenomen en die zich op een bepaalde afstand van de grens op het grondgebied bevonden, ook aan terugkeerprocedures waren onderworpen.

Dat de Raad van State heeft geconcludeerd dat de uitzettingen in Kroatië een fundamentele systeemfout vormen die de bijzonder hoge drempel van ernst bereikt:

"Gelet op de door de vreemdeling ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals beschreven onder 3.1. en volgende van deze uitspraak, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielpcedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereikt. Uit die rapporten blijkt namelijk dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden.”

De Nederlandse Raad van State gaat verder en stelt dat uit de algemene informatie - die door de staatssecretaris niet is bestreden - blijkt dat refoulementen niet alleen aan de grens plaatsvinden, zoals verweerder stelt, maar ook binnen Kroatië:

"Uit de brief van VWN, 'Kroatië - Dublinterugkeerders en statushouders', van 16 maart 2021 volgt verder dat pushbacks niet alleen aan de grenzen plaatsvinden, maar ook plaatsvinden bij vreemdelingen die zich in het grensgebied of verder op het grondgebied van Kroatië bevinden. Deze informatie heeft de staatssecretaris niet bestreden”.

De Nederlandse staat was in de zaak van mening dat de kwestie van refoulement niet relevant is voor personen die in het kader van Dublin worden teruggestuurd, aangezien zij naar Kroatië worden teruggestuurd op basis van een overnameovereenkomst. De Raad van State op dit punt de staatssecretaris niet heeft gevolgd. De Raad van State heeft aangevoerd dat er niet langer van kan worden uitgegaan dat Kroatië zijn internationale verplichtingen zal nakomen, aangezien er ook refoulementen plaatsvinden voor buitenlanders die door Kroatië uit andere EU-lidstaten worden overgenomen:

"[...] Er zijn wel concrete aanknopingspunten dat de staatssecretaris niet meer van het vermoeden kan uitgaan dat Kroatië ten aanzien van de vreemdeling aan zijn internationale verplichtingen zal voldoen. De informatie onder 6.3. van deze uitspraak bevat namelijk serieuze aanknopingspunten dat pushbacks ook plaatsvinden bij vreemdelingen die - al dan niet na eerdere intrekking van hun asielverzoek in Kroatië - door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere EU-lidstaten en bij vreemdelingen die zich op afstand van de grens op het grondgebied van Kroatië bevind”.

Hij gaat verder:

“Gelet hierop en omdat overgedragen Dublinclaimanten zich in de regel als asielzoekers vrij op het grondgebied van Kroatië kunnen bewegen (zie artikel 7, eerste lid, van de Opvangrichtlijn), had de staatssecretaris nader onderzoek moeten doen naar het risico voor overgedragen Dublinclaimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Gegeven de aard, de omvang en de duur van de in deze zaak spelende fundamentele systeemfout, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt, kan het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Kroatië niet voor risico van de vreemdeling komen”

Dat de Nederlandse Raad van State van mening is dat er een grondiger onderzoek had moeten plaatsvinden naar het problematische gebruik van pushbacks.

Een Duitse rechtbank kwam tot dezelfde conclusie in een beslissing van 25 februari 2022, waarin zij oordeelde dat er ernstige aanwijzingen waren dat een aanvrager van internationale bescherming het risico liep dat zijn recht op asiel niet zou worden geëerbiedigd;

Dat de Duitse administratieve rechtbank (Verwaltungsgericht) te Braunschweig in een uitspraak van 25 februari 2022 eveneens heeft vastgesteld dat het Kroatische asielsysteem systeemgebreken vertoont op het gebied van refoulement en dat van de Kroatische autoriteiten individuele garanties moeten worden verkregen om ervoor te zorgen dat personen die naar Dublin worden teruggestuurd niet worden onderworpen aan indirecte refoulement:

"31. Für solche systemischen Schwachstellen im kroatischen Asylsystem spricht, dass es an der kroatischen EU-Außengrenze seit Langem und in erheblichem Umfang zu gewaltsamen "Push-backs", dem Abdrängen von Asylbewerbern nach Serbien oder Bosnien-Herzegowina, kommt. Ook Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina von Österreich, Italien oder Slowenien aus sind hinreichend belegt. Jedenfalls ohne individuelle Zusicherung von Seiten der kroatischen Behörden ist nicht sichergestellt, dass im Wege des Dublin-Verfahrens an Kroatien rücküberstellte Antragsteller nicht ebenfalls Opfer gewaltsamer Kettenabschiebungen nach Bosnien-Herzegowina werden und ihr Recht auf Asylantragstellung dadurch vereitelt werden wird."

"Deze systemische zwakheden van het Kroatische asielsysteem worden benadrukt door het feit dat er aan de buitengrens van Kroatië met de EU al lange tijd een patroon van gewelddadige uitzetting van asielzoekers naar Servië of Bosnië en Herzegovina bestaat. Kettingdeportaties naar Bosnië en Herzegovina vanuit Oostenrijk, Italië of Slovenië zijn ook goed gedocumenteerd. In elk geval is er zonder individuele garanties van de Kroatische autoriteiten geen garantie dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure naar Kroatië worden teruggestuurd, niet ook het slachtoffer worden van gedwongen kettinguitzettingen naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om asiel aan te vragen daardoor niet wordt uitgeoefend" (vrije vertaling uit het Duits).

Voorts heeft het Verwaltungsgericht verklaard dat er geen aanwijzingen zijn dat Dublinterugkeerders gunstiger worden behandeld dan andere aanvragers van internationale bescherming - anders dan verweerder in de bestreden beschikking beweert:

"45. Es kann entgegen der bisherigen Annahme vieler Verwaltungsgerichte (...) nicht davon ausgegangen werden, dass die dargestellten massiven Menschenrechtsverletzungen Dublin-Rückkehrer nicht betreffen. Denn zu den zahllosen dokumentierten gewaltsamen und entwürdigenden Übergriffen und der Verweigerung des Rechts auf Asylantragstellung kam es nicht nur unmittelbar nach illegalen Grenzübertritten von Serbien oder Bosnien-Herzegowina aus maar ook in steden, waar de migranten al meerdere dagen in het land verblijven, en ook dan, wanneer zij al eerder in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk waren gevorgedruken en daarvandaan weer werden teruggestuurd.

"In tegenstelling tot wat veel administratieve rechtbanken hebben aangenomen, kan niet worden aangenomen dat de massale schendingen van de mensenrechten die hebben plaatsgevonden, geen gevolgen hebben voor de repatrianten uit Dublin.

De talrijke gedocumenteerde gewelddadige en vernederende mishandelingen en de ontzegging van het recht om asiel aan te vragen vonden niet alleen onmiddellijk na de illegale grensoverschrijding vanuit Servië of Bosnië-Herzegovina plaats, maar ook in gevallen waarin de migranten al verscheidene dagen in het land waren, of zelfs wanneer zij al ver waren gevorderd tot in andere EU-landen zoals Slovenië, Italië of Oostenrijk en van daaruit waren teruggestuurd" (vrije vertaling uit het Duits).

Dat het Verwaltungsgericht ook verklaarde dat het hier niet ging om geïsoleerde handelingen van politieagenten, maar om aanvaarde terugvalpraktijken op hoge plaatsen, toont aan dat het hier gaat om een systematisch falen dat leidt tot onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest:

"47. (...) Aus den genannten Erkenntnismitteln wird zudem ersichtlich, dass es sich bei den gewaltsamen Rückschiebungen nicht um eigenmächtige Übergriffe einzelner Polizeibeamter handelt, maar dat de Abdrängen der Migranten nach Bosnien-Herzegowina enteder tatsächlich einer internen Weisungslage entspricht oder jedenfalls von den vorgesetzten Stellen nicht effektiv verhindert bzw. sanktioniert wird".

Het bovenstaande bewijs toont ook aan dat de gedwongen deportaties geen willekeurige handelingen van individuele politieagenten waren, maar dat de deportatie van migranten naar Bosnië en Herzegovina in feite in overeenstemming was met interne richtsnoeren of althans niet daadwerkelijk werd verhindert of bestraft door hogere autoriteiten" (vrije vertaling uit het Duits).

De diversiteit van de genoemde bronnen, hun eensgezindheid ten aanzien van de uiterst problematische situatie in Kroatië en de contrasterende houding van de Europese staten ter zake, er op zijn minst toe zouden moeten leiden dat de Belgische autoriteiten worden gewantrouwd en dat meer aandacht wordt besteed aan de verificatie van de informatie waarover zij beschikken, quod non in casu.

Dit is des te meer het geval daar verzoeker zelf het voorwerp is geweest van geweld en terugdringing aan de grens;

Gelet bovendien op het feit dat de verzoeker zelf het slachtoffer werd van de gruwelijke praktijken die aldaar plaatsvinden, kan niet van haar verwacht worden dat zij in Kroatië een eerlijke behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zal kennen. Immers, de asielprocedure is gebaseerd op wederzijds vertrouwen. Vertrouwen is nu net hetgeen dat de verzoekster totaal niet heeft in de Kroatische autoriteiten. Gelet ook op de angst en de stress die oog in oog zitten met Kroatisch overheidspersoneel voor haar zou meebrengen, dient te worden besloten dat zij niet naar dit land teruggestuurd kan worden.

b) De asielprocedure

De beschermingsgraad in Kroatië is, volgens het laatste ECRE rapport, zeer laag:

"The number of applicants for international protection in 2021 increased significantly from 1,932 in 2020 to 3,039 applicants in 2021. Although detailed statistics were not made available by national authorities, the recognition rate remained low as only 68 refugee statuses were granted in the course of 2021. Croatia continues to be a transit country as the majority of applicants for international protection leave Croatia to other countries and abandon their cases, resulting in a suspension of their procedure in 75.35% of the cases."

Juridische hulp en bijstand blijkt te worden gewaarborgd door hulporganisaties en ngo's, en niet door de Kroatische overheid.

Amnesty International rapporteerde overigens vorig jaar:

"In November, Parliament adopted changes to the Law on Foreigners that, according to NGOs, could restrict the rights of asylum-seekers and migrants and potentially criminalize legitimate acts of solidarity." En ook de bevindingen van het CPT zijn hier relevant:

"The allegations of severe physical ill-treatment and other abuses inflicted by police officers on intercepted migrants in the remit of the "Koridor" operation must be addressed immediately. The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tram-line" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants

such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law.”

c) De omstandigheden in opvangcentra

Uit het AIDA-rapport van 202127 blijkt dat er problemen zijn met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming:

“In second quarter of 2020, the NGO Rehabilitation Centre from Stress and Trauma raised concerns about the reception conditions of applicants for international protection. These included the lack of effective identification mechanisms for possible torture victims; restricted freedom of movement to prevent the spread of COVID-19; suspended integration activities; and restricted access to education for those young applicants who are outside the regular educational system.” (p. 79)

“During the pandemic, CRC’s activities with applicants were significantly reduced, especially with adults. In agreement with the head of the Reception Centres it was decided that the following activities would continue: reception and accommodation of applicants (including distribution of hygiene items and other necessities), psychosocial support, providing assistance with TV and online classes for children attending local schools and assistance in learning and homework, arranging the environment around Reception Centre and interior of the Centre, increased care for personal hygiene of applicants and medical assistance according to MDM’s instructions and procurement of medicines. Focus was also given to the hygiene within the premises of the Reception Centre. Joint activities for adults such as creative workshops, Croatian language workshop, football, gym, technical workshop, various health and hygiene workshops and participation of applicants in local community events were completely suspended as directed by the head of the Reception Centre and the Ministry of Interior. During the year, it was noticed by CRC that applicants were missing those activities because activities had helped them to expand their social network and contributed to strengthen their self-esteem, control and responsibility. CRC noticed that; due to the new circumstances, applicants were more insecure about their future life.

AYS reported that they had access to the Reception Centre until 17 March 2020, after which all providers of activities who have signed agreements with the Ministry of Interior had to suspend their activities in the Centre due to the spread of COVID 19. Upon expiration of the agreement signed between AYS and the Ministry of Interior, in August 2020, the agreement was not extended due to epidemiological measures in place. Also AYS stressed that due to epidemiological situation and measures in place, lack of integration activities and support for asylum seeking children when integrating into the school system, was observed. Another problem, reported by AYS was the lack of free internet services (WiFi) within centres, after the introduction of epidemiological measures. Before that, applicants had usually used the wifi, which in practice, was available in the hallways, which was not possible after the spread of COVID 19.” (p. 81)

d) Dublin transfers

Wat betreft de situatie van personen die in het kader van een Dublin-procedure vanuit een andere lidstaat naar Kroatië worden teruggestuurd meldt het AIDA-rapport:

“As for transfers to Croatia, the Swiss Federal Administrative Court issued a reference judgment ordering the determining authority to examine the existence of systemic deficiencies and the general situation in Croatia in 2019 . Since then, some cases were sent back to the determining authority for further clarification, e.g. regarding access to healthcare for single men, while other cases involving families with health issues were rejected. The Swiss Court generally takes into consideration reports of push-backs, in particular in the context of “take charge” cases because the applicant needs to have access to the asylum procedure. In the context of “take back” requests, i.e. where an application for international protection has already been lodged, it is generally assumed that the applicant will not be pushed back. Diverging opinions have also been reported in the Netherlands. While the Regional Court Den Bosch ruled in 2020 that the principle of mutual trust no longer stands with Croatia due to extensive evidence of push-backs , the Council of State considered in July 2021 that the principle of mutual trust should apply to transfers to Croatia.

(…)

In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants.”

e) De situatie van personen met internationale beschermingsstatus

Ook personen met een internationale beschermingsstatus bevinden zich zonder meer in een precaire situatie. Een voorbeeld hiervan was de covid-19 pandemie:

“Due to COVID-19 restrictions, access to asylum-seekers’ accommodation centres was restricted, forcing NGOs providing free legal aid and psycho-social support to stop their work. Refugees who had received international protection as well as those whose applications had been rejected were not allowed to stay in the centres during lockdown. They received no government support, and some were left homeless .”

Ook zijn migranten in Kroatië het slachtoffer van discriminatie:

“The Ombudsperson affirmed that the Anti-Discrimination Act entered into force ten years ago. The Anti-Discrimination Act addresses acts of discrimination on the grounds of gender race, ethnicity or skin colour and nationality. However, discrimination against Roma, Serbs and migrants, is pervasive and most common in the area of labour, followed by access to goods and services, public information and the media.”

Dit wordt eveneens bevestigd in het AIDA-rapport:

“The Centre for Peace studies (CPS) reported that in 2021, beneficiaries of international protection encountered a number of institutional barriers as well as discrimination practices in exercising their rights. CPS pointed out that the health crisis due to COVID-19, affected beneficiaries specially regarding employment opportunities as they get fired more often due to reduced business activities of their employers. This is an additional problem to those already in place – i.e. underpaid jobs, precarious jobs conditions, problematic and often short-term employment contracts . Furthermore, CPS reported problems relating to the language barrier, the access to the healthcare system, delays in preparatory classes for children and the access to the housing system. CPS also reported problems in the recognition of qualifications and nostrification of diplomas when persons have documents proving their education, as well as a lack of customised procedures for recognition of qualifications when they do not have documents.”

Ook integratie van personen met een beschermingsstatus blijft een zeer heikel punt:

“Limited integration: Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing. Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021.”

f) Individuele garanties

In de bestreden beslissing, beweert de verwerende partij dat individuele garanties werden door de Kroatische overheden geuit dat de eiser toegang zal krijgen tot asielprocedure.

Verzoekende partij stelt vast dat er geen “individuele” garanties in het administratieve dossier aanwezig zijn. De eiser kreeg enkel toegang tot een document van de Kroatische autoriteiten die stellen:

“Your request for taking back, dated on 29/12/2022, which you have based on Article 18 (1b) European Parliament and Council Regulation (EC) No 604/2013 is accepted by the Republic of Croatia, according to Article 20 (5) in order to continue to determine responsibility for the person mentioned above.

The person expressed intention to apply for international protection on 01/10/2022 and he absconded before the interview together with the children.

According to Directive 2013/32/EU of the European Parliament and the Council of 26 June 2013, when there is reasonable cause to consider that an applicant has implicitly withdrawn or abandoned his or her application, Member States shall ensure that the determining authority takes a decision either to discontinue the examination or, provided that the determining authority considers the application to be unfounded on the basis of an adequate examination of its substance in line with Article 4 of Directive 2011/95/EU, to reject the application.

Your are kindly request to hand over all the person’s documents before departure or deliver it to the members of escort, particularly the personal and travel documents, in line with the conditions laid down Article 7/3 of the Commission Regulation (EC) No 1560/2003 of 2 September 2003 and Commission Implementing Regulation (EU) No 118/2014 of 30 January 2014.

You are also requested to inform us in advance (at least 7 working days before the transfer), about any particular health situation, both from the physical and from the psychological point of view, as well as about any disability or delicate situation which can entail considerable reception problems (at least 10 working days before the transfer), as well as information of flight (place and time of departure and arrival, number and company of flight). Would you please provide us detail information concerning the transfer by DubliNet or by fax No +385 1 4570 991 since only then it is made sure that the agencies involved can be notified in due time.

The transfer should be carried out at the International Airport Franjo Tudman in Zagreb from Monday to Thursday from 8.00 a.m. to 2.00 p.m., on Friday from 08:00 a.m. to 12:00 p.m.

If you have any further questions or require additional information, please do not hesitate to contact us". Ten eerst, stelt de verzoekende partij vast dat de briefwisseling blijkt een andere onderdaan te betreffen, gezien er melding werd gemaakt van kinderen, terwijl de eiser alleenstaande is.

Dit bevestigt evenals dat het VIB van de eiser in Kroatië reeds werd verworpen omdat de eiser niet aanwezig was tijdens één van zijn persoonlijke onderhouds.

Verzoekende partij stelt vast dat er absoluut geen individuele garanties werden geleverd over:

- *Toegang tot een opvangcentrum (en welk?);*
- *Effectieve toegang tot asielprocedure;*
- *Toegang tot medische zorgen en psychologische opvolging.*

De briefwisseling tussen de DVZ en een zeker Dario Dudas van 3 november 2022 is evenals geen waarborg, gezien dit document enkel een herhaling is van de Europese verplichtingen van Kroatië.

g) Conclusie

Uit de aangehaalde bronnen volgt dat de eiser zich in een preciaire verblijfstoestand zou vinden indien zij naar Kroatië gestuurd zou worden.

Kortom, terugzending van verzoeker naar Kroatië zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat zij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Kroatië "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land.

Het genomen besluit moet worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard."

3.3.3. Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen hoe hij artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16 en 18, § 1, van de Dublin III-Verordening geschonden acht. Tevens duidt verzoeker niet waarom de bestreden akte getuigt van machtsafwendings en machtsoverschrijding.

Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20, § 5, van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, die aan Kroatië toekomt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden aangenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.5. Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar allerlei rapporten en persberichten over de situatie van verzoekers om (en begunstigden van) internationale bescherming in Kroatië en rechtspraak van diverse rechtscolleges, dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Kroatië stelselmatig tekortschieten, waardoor hij, in geval van terugkeer naar dat land, het risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.6. De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor het ingediende verzoek om internationale bescherming, blijkt ook uit artikel 3, § 2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, § 1, van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden beslissing is verweerder zich heel goed bewust van de verplichtingen die op hem rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest.

3.3.7. De betwisting komt erop neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of verweerder dit alles voldoende onderzocht heeft en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft.

3.3.8. Gelet op wat er in de lijkige bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, heeft verweerder een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, met inbegrip van de Dublin-terugkeerders, enerzijds en verzoekers persoonlijke omstandigheden anderzijds.

3.3.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand onderzocht heeft en een uitgebreid onderzoek gevoerd heeft naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot

de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 december 2022. Hij steunde zich bij zijn beoordeling verder op het landenrapport voor Kroatië met betrekking tot 2021, "laatste update op 22.04.2022" zoals dit tot stand kwam binnen het "mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"" (hierna: het AIDA-rapport), een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel "Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route", een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019, een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019, het jaarverslag van juli 2022 van een onafhankelijk controlemechanisme dat ingesteld werd door de Kroatische autoriteiten en dat moet toezien op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming in Kroatië, de conclusies van het rapport van 10 oktober 2022, opgesteld door een Portugees parlamentslid, rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten slotte is er ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Deze brief van 12 januari 2023, als bijlage bij het akkoord van Kroatië inzake verzoeker, werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten, vermeldt verzoekers naam en de Dublin III-Verordening, en werd dezelfde dag via 'Dublinet' aan verweerder overgemaakt. Deze brief luidt als volgt:

"(...)

Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which his life or liberty would be threatened on account of his race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to his political opinion; or in which he could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite him to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.

"(...)"

Hieruit blijkt dat er voor verzoeker individuele garanties zijn vanwege de Kroatische autoriteiten zoals verweerder het duidt in zijn nota. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, zijn deze individuele garanties wel degelijk opgenomen in het administratief dossier. Het document waaruit verzoeker citeert betreft het door de Kroatische autoriteiten gegeven akkoord om verzoeker terug te nemen overeenkomstig artikel 20, § 5, van de Dublin III-Verordening. Deze briefwisseling, alsook de daaraan gevoegde individuele garanties, heeft duidelijk betrekking op verzoeker, daar de vermelde naam, geboortedatum en referentie overeenstemmen met verzoekers persoonlijke gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier. Waar in het terugnameakkoord melding wordt gemaakt van kinderen, die verzoeker niet heeft, gaat het kennelijk om een materiële vergissing, die geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. Uit het terugnameakkoord kan verder niet blijken dat het door verzoeker in Kroatië ingediende verzoek om internationale bescherming werd verworpen, in tegenstelling tot wat verzoeker poneert. Uit lezing van voormelde individuele garanties blijkt dat de Kroatische autoriteiten garanderen dat verzoeker toegang zal krijgen tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen, alsook tot

gezondheidszorg, rechtsbijstand en effectieve rechtsmiddelen, met inachtneming van zijn individuele situatie en eventuele kwetsbaarheid.

3.3.10. Waar verzoeker onder verwijzing naar meerdere bronnen verwijst naar de *pushbacks* die plaatsvinden aan de Kroatische buitengrenzen, dient te worden vastgesteld dat verweerder dit probleem niet doodzwijgt, zoals blijkt uit volgende passages van de bestreden bijlage 26^{quater}.

“Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO’s hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren. (AIDA, p. 26) We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene is er geen sprake van een (poging tot) push-back.

In het Amnesty International Rapport ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’ van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). (...)”.

Het gegeven dat hierover nog veel meer in detail te zeggen valt, wat verzoeker zeer uitgebreid doet in zijn verzoekschrift, houdt niet in dat verweerder op dit vlak onzorgvuldig geweest is of kennelijk onredelijk tot zijn conclusies is gekomen.

Niettegenstaande er *prima facie* geen rapport bekend is dat gewag maakt van *pushbacks* voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-Verordening werden overgedragen aan Kroatië, wijst de bestreden beslissing nog op initiatieven die ontplooid werden door de Kroatische autoriteiten zelf alsook door Europese instanties om deze situatie aan de buitengrenzen van nabij op te volgen en hieraan te remediëren:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were

not established in border police stations’, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).”

Er kan zeker niet gesteld worden dat er heden aan de Kroatische buitengrenzen sprake is van rozengeur en maneschijn, waar verzoeker verwijzend naar diverse rapporten ook op hamert in zijn verzoekschrift, maar wat wel blijkt is dat de Kroatische autoriteiten niet bij de pakken blijven zitten en dat er diverse initiatieven genomen werden om de wantoestanden aan de buitengrenzen op te volgen en hieraan te remediëren, waarop gewezen wordt in de bestreden beslissing. Voorts blijkt dat Kroatië lid geworden is van de Schengenzone, dit op grond van een besluit van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2022. Dit besluit EU/2022/2451 voorziet 1 januari 2023 als datum waarop Kroatië lid wordt van de Schengenzone. Hierdoor kan gesteld worden dat Kroatië zich nog meer bewust zal zijn van zijn plicht tot het respecteren van Europese en internationale rechtsinstrumenten waarnaar de Schengengrenscodes refereert, zoals het Handvest en de Conventie van Genève, dat het non-refoulementbeginsel omvat. Kroatië komt aldus meer en meer in een carcan, met onder meer toezicht van het Hof van Justitie van de Europese Unie over inbreuken op de Schengengrenscodes, wat bijdraagt aan een verdere remediëring van de gerapporteerde wantoestanden. Dat Europa niet blind is voor de problemen aan de buitengrenzen van Kroatië, blijkt overigens uit overweging 4 van het vermelde besluit EU/2022/2451. Hierin wordt gesteld dat Kroatië consequent moeten blijven werken aan de uitvoering van alle lopende maatregelen, met name wat het beheer van de buitengrenzen betreft.

3.3.11. Kernpunt van de bestreden bijlage 26^{quater} is alleszins dat verzoeker - die erin geslaagd is in Kroatië een verzoek tot internationale bescherming in te dienen - bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen van dit land terechtkomt, waar zich *pushbacks* gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen voordeden.

Zo kan in de bestreden bijlage 26^{quater} gelezen worden:

“Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

Blijkens de bestreden bijlage 26^{quater} zal verzoeker worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Kroatië kent volgens de bestreden bijlage 26^{quater} voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de *pushbacks* gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe aangezet hebben overdrachten naar Kroatië op te schorten.

Dit alles haalt verzoeker niet onderuit door op te werpen dat een terugkeer na een Dublin-overdracht niet betekent “*dat er geen spraak is van push back*”. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar arresten gewezen door de Nederlandse Raad van State en een Duits administratief rechtscollege, die respectievelijk dateren van 13 april 2022 en 25 februari 2022 om zijn betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen op het vlak van de *pushbacks*. De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte niet alleen ging over *pushbacks* aan de grens maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te doen naar het risico voor overgedragen Dublin-claimanten om door Kroatië

te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek. Het arrest van het Duits administratief rechtcollege heeft het over ketting-*pushbacks* van Kroatië naar Servië en Bosnië-Herzegovina die geschieden op grond van interne instructies, waartegen hiërarchisch niet opgetreden wordt, en stelt dat er geen bewijs is dat Dublin-terugkeerders hiervan zouden gespaard blijven. Het rechtcollege wijst op de noodzaak van individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten dat Dublin-terugkeerders niet teruggedreven worden naar Bosnië-Herzegovina en dat hun recht om een asielaanvraag in te dienen niet uitgehold wordt. Echter komt verzoeker zoals gezegd niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië. Tot op heden zijn er geen gevallen gerapporteerd van Dublin-terugkeerders die het slachtoffer werden van *pushbacks*, zodat verweerder hiernaar geen verder onderzoek kon doen. Zoals hoger reeds aangestipt, hebben de Kroatische autoriteiten voor verzoeker bovendien individuele garanties verstrekt, waarbij ze garanderen aan verweerder dat verzoeker, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier.

3.3.12. Verder motiveert verweerder in de bestreden bijlage 26^{quater}, verwijzend naar het voormelde AIDA-rapport, als volgt :

“Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, pagina 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 52)

(...)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. (AIDA-rapport p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. (AIDA p. 83).

(...)

Het rapport stelt dat er door de staat gefinancierde rechtsbijstand wordt voorzien. De Kroatische instanties hebben steeds via openbare aanbesteding een organisatie gezocht die deze taak op zich kan nemen. Voor de periode van september 2021 tot eind 2022 was het ‘Croatian Law Centre’ (CLC). (AIDA p. 45) We wijzen in dit verband naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat verzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie.

(...)

Het rapport stelt dat het screening en herkennen van verzoekers uit kwetsbare groepen en continue proces dat wordt uitgevoerd door speciaal hiervoor getrainde instanties zoals politie, personeel van de migratiediensten e.a. Onder kwetsbare groepen wordt verstaan: kinderen, niet begeleide minderjarigen, senioren, zieke of invalide personen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, personen met mentale aandoeningen, slachtoffers van mensenhandel en slachtoffers van marteling, seksueel geweld en fysiek of psychologisch geweld. (AIDA p. 59). Betrokkene brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat hij deel uitmaakt van een van bovenstaande groepen. Bijgevolg is bovenstaande niet van toepassing op de situatie van betrokkene.

(...)

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 91)”.

Gelet op het voormelde kan verweerder *prima facie* gevolgd worden wanneer hij in de bestreden bijlage 26^{quater}, na zijn vaststellingen dat er weliswaar *“kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië”* en dat er sprake is van *“factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren”*, besluit dat *“dit (...) geenszins [leidt] tot de conclusie”* dat *“een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie*

dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013”.

Het betoog van verzoeker kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. In zijn verzoekschrift verwijst hij naar allerlei problemen die gemeld werden in diverse rapporten over de asielpcedure, de omstandigheden in opvangcentra, de Dublintransfers en de situatie van personen met internationale beschermingsstatus. Hieruit blijkt dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende al deze aspecten, doch niet dat het gaat om systemische tekortkomingen. Zo wijst verzoeker op een lage beschermingsgraad in Kroatië waarvan het in de bestreden bijlage 26^{quater} vermelde AIDA-rapport gewag maakt. Echter blijkt uit p. 15 van dit rapport, dat verzoeker trouwens ook citeert, dat Kroatië een transitland is, waarbij de meeste verzoekers om internationale bescherming tijdens de lopende asielpcedure Kroatië verlaten om naar andere EU-lidstaten door te reizen, zoals verzoekers eigen geval aantoon. De Kroatische instanties kunnen bezwaarlijk een persoon erkennen als die het land verlaat. Dit toont dus niet aan dat de Kroatische asielpcedure systemische tekortkomingen heeft. Voorts ziet de Raad *prima facie* ook niet in waarom het feit dat de Kroatische overheid een openbare oproep doet voor juridische bijstandverlening tijdens de asielpcedure en het Croatian Law Centre (CLC) 2022 in dit verband geselecteerd werd, op systemische tekortkomingen zou wijzen. Dat een ngo opmerkingen maakt over een wetswijziging die het Kroatisch parlement gestemd heeft over de vreemdelingenwet en van oordeel is dat dit wel eens zou kunnen leiden tot een beperking van de rechten van asielzoekers en criminalisering van solidariteitsacties (*“could restrict... and potentially criminalize”*) wijst evenmin op systemische tekortkomingen. Verzoeker verwijst naar een rapport van het CPT (European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment) van 3 december 2021 dat handelt over een bezoek van het Europese anti-foltercomité in augustus 2020 aan Kroatië, maar dit is niet dienstig omdat het niet gaat over een recent bezoek. Alleszins lijkt het *prima facie* te gaan over *pushbacks* aan de buitengrenzen die gepaard gaan met politiegeweld en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming, waardoor het volstaat om te verwijzen naar wat *supra* hierover gesteld werd. Voorts kan het feit dat er een impact was van de Covid-epidemie op de opvang van verzoekers om internationale bescherming alsook statushouders en dat hun bewegingsvrijheid beperkt werd of dat ze moeilijkheden hadden om onderdak te vinden en dat een ngo hierover bezorgd was bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat er heden sprake is van systemische tekortkomingen in de opvang voor verzoekers om internationale bescherming. Dat er heden dergelijke tekortkomingen zouden zijn in de Dublin-procedure, wordt niet aangetoond door te verwijzen naar een uittreksel uit het AIDA-rapport dat verwijst naar een uitspraak van een Zwitserse administratieve rechtbank die gelastte te onderzoeken of er sprake is van systemische tekortkomingen in Kroatië in 2019 en waarbij bovendien opnieuw het vraagstuk centraal staat van de *pushbacks* aan de buitengrenzen. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij als Dublin-terugkeerder mentale zorg behoeft. Alleszins toont de verwijzing naar een rapport van *“Médecins du Monde”* dat dateert van vier jaar geleden, met name van februari 2019, niet aan dat hij thans daartoe geen toegang zal hebben. Deze conclusie dringt zich des te meer op gelet op het feit dat er sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voor wat betreft toegang tot medische zorg. Ten slotte maken rapporten gewag van problemen inzake discriminatie en integratie van statushouders in Kroatië. *Prima facie* blijkt niet dat de gemelde problemen de hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken die vereist is om te kunnen spreken van een situatie die kan worden gelijkgesteld met een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest, temeer daar de gemelde problemen deels verband hielden met de Covid-19-crisis, die uiteraard een impact had op een integratieproces. Bovendien kan op pp. 118 en 119 van het AIDA-rapport gelezen worden (vet aangebracht door de Raad): *“As reported in previous years, beneficiaries of international protection still face challenges in exercising their rights, as detailed in this Chapter. The MIPEX 2020 ranking listed Croatia among the countries categorised as Equality on paper - **Slightly unfavourable**”* alsook *“The Croatian Red Cross reported that challenges in integration are more present in families than for **single persons as the latter are more mobile, they find job faster, have a widespread social network and accordingly integrate more easily into Croatian society.**”* De Raad herinnert eraan dat verzoeker in Europa een alleenstaande man is. Zijn verloofde verblijft blijkens zijn verklaringen immers in Burundi (administratief dossier, verklaring DVZ van 22 december 2022, vraag 16b).

3.3.13. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij zelf het voorwerp is geweest van geweld en terugdringing aan de grens. Meer bepaald stelt hij dat hij in elkaar geslagen en *“uitgeperst”* werd door de politie en dat zijn geld gestolen werd door een politieagent. Hij voegt hieraan toe dat hij nadien op straat of in treinstations sliep en dat hij daar ook door politieagenten werd lastiggevallen. In de bestreden bijlage 26^{quater} kan hierover worden gelezen:

“Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er door de politie werd vervolgd, bedreigd, bestolen en gechanteed. Ook middels zijn advocaat benadrukte betrokkene nogmaals dat hij door de politie slecht werd behandeld. We benadrukken dat we enkel beschikken over de mondelinge verklaringen van betrokkene, hij bracht geen concrete bewijzen aan die zijn verklaringen ondersteunen. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Verzoeker brengt hiertegen in: *“Dat zijn verklaringen niet afdoend concreet zouden zijn is bovendien niet relevant, gezien het formulier ingevuld bij de DVZ in het kader van de Dublin-procedure geen opportuniteit geeft om concrete en omstandige verklaringen af te leggen in verband met de aangehaalde problemen. (...). De verwerende partij gaat bovendien echter geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om een klacht in te dienen tegen de politiediensten van een onbekend land. Zijn telefoon werd gestolen, om de bewijzen van deze mishandelingen te vernietigen. Verzoeker sprak de taal niet en verbleef niet.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verduidelijkt om welke reden het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet de gelegenheid zou hebben gegeven om de door hem aangehaalde problemen concreet en omstandig toe te lichten. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens dit interview uitdrukkelijk gevraagd werd of er redenen zijn die verzet tegen zijn overdracht naar Kroatië kunnen rechtvaardigen (administratief dossier, verklaring DVZ van 22 december 2022, vraag 39). De Raad ziet niet in waarom deze vraag verzoeker, die tijdens het interview werd bijgestaan door een tolk, niet zou toelaten om concrete en omstandige verklaringen af te leggen over zijn wedervaren aan de Kroatische buitengrens en te verduidelijken dat beeldmateriaal op zijn telefoon stond maar dat die afgenomen werd door de politie. Mocht verzoeker *“er vandaag nog dagelijks de gevolgen van [dragen]”*, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift, zou ook kunnen verwacht worden dat hij ten bewijze daarvan een medisch attest neerlegt, dat minstens een verband met *“verschrikkelijke”* mishandelingen in Kroatië niet uitsluit, *quod non*. Alleszins en zoals hoger reeds aangehaald, verzeilt verzoeker als Dublin-terugkeerder niet terug aan de buitengrenzen van Kroatië. Daarbij dient andermaal te worden gewezen op het feit dat in het kader van verzoekers overdracht aan Kroatië individuele garanties werden verleend.

3.3.14. Voorts kan in de bestreden beslissing voor wat betreft verzoekers gezondheidstoestand het volgende gelezen worden:

“Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. (...)

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Verzoeker brengt verder geen elementen of argumenten aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van medische redenen een ernstig risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht naar Kroatië.

3.3.15. De Raad wijst er tot slot op dat in de voormelde brief van 12 januari 2023 wordt gesteld dat de Kroatische instanties het non-refoulementbeginsel zullen eerbiedigen en verzoeker niet zullen overdragen

aan een land waar zijn leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Bovendien wijst de bestreden bijlage 26^{quater} op het volgende: “Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020”. Dit kan niet onderuit gehaald worden door in het verzoekschrift simpelweg rechtspraak van rechtscolleges aan te halen die stelden dat er een onderzoek moest gebeuren naar de vraag of er ook refoulementen plaatsvinden voor buitenlanders die door Kroatië uit andere EU-lidstaten worden overgenomen.

3.3.16. Gelet op het voormelde blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. Verzoeker maakt een schending van deze artikelen niet aannemelijk.

3.3.17. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

3.3.18. Er blijkt niet dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Derhalve kan ook niet worden aangenomen dat verweerder zich gelet op artikel 3, § 2, of artikel 17, § 1, van de Dublin III-Verordening alsnog bevoegd diende te verklaren voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

3.3.19. Uit het voorgaande volgt dat het door verzoeker tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ontwikkelde middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig is.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

S. WILLAERT